

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Пловдив, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иван Б. Бонев

Членове: Даниела Д. Събчева
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Светла В. Радева
в присъствието на прокурора Анелия Л. Трифонова
като разгледа докладваното от Даниела Д. Събчева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20245300600220 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по протест на Районна прокуратура гр.Пловдив срещу
присъда № 254 от 11.12.2023г., постановена по НОХД № 1018/2023г. по описа
на Районен съд- Пловдив. С присъдата подсъдимият М. М. Г. е признат за
виновен и осъден за престъпление по чл.183, ал.4, вр. ал.1, вр. чл.28, ал.1 от
НК по реда на чл.54 от НК, за което му било наложено наказание от четири
месеца лишаване от свобода, изпълнението, на което е отложено по реда на
чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години и четири месеца. В тежест
на подсъдимия са присъдени направените по делото разноси в първата
съдебна инстанция.

С протеста присъдата се атакува с твърдения за неправилност.
Възразява се, че не е било наложено на подсъдимия кумулативно
предвиденото в правната норма наказание „Обществено порицание“, за което
е пледирал и прокурорът пред първата съдебна инстанция. Иска се присъдата
на първостепенния съд да бъде изменена, като се наложи наказанието

„Обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез залепване на съобщение на видно място в съответното кметство на адреса на подсъдимия – гр.П., ул.П. №*, ет.*, ап.*.

Срещу протеста е постъпило възражение от страна на повереника на частния обвинител- адв.Т., с което се иска присъдата да бъде потвърдена изцяло, тъй като налагането на наказание обществено порицание на подсъдимия не би постигнало целите на наказанието по чл.36, ал.1 от НК. Повереникът сочи, че са налице и нови случаи на незаплатена издръжка, както и че подсъдимият се е дезинтересирал от водения процес. Искане се да бъдат присъдени в тежест на подсъдимия направените от частния обвинител разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

В съдебно заседание подсъдимият не се явява редовно призован.

Представителят на държавното обвинение поддържа протеста, като твърди, че наказанието обществено порицание е кумулативно предвидено в закона. Повереникът Т. и частният обвинител поддържат исканията и възраженията, депозиращи писмено, а защитникът твърди, че наложеното наказание лишаване от свобода при отложеното му изтърпяване с изпитателен срок е абсолютно достатъчно за постигане на целите на чл.36 от НК, поради което прави искане присъдата да бъде потвърдена изцяло.

Пловдивският окръжен съд след като обсъди доказателствата по делото, становищата на страните и след като провери изцяло правилността на присъдата, съгласно чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Протестът е ДОПУСТИМ, подаден от правоимащо лице, в законоустановения срок. По същество протестът е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Подсъдимият М. Г. и свид.И. С. съжителствали на семейни начала, като от връзката си имали дъщеря – М. М. Г., родена на **.**.**** г. След като отношенията между родителите се влошили, те се разделили, а детето останало да се отглежда от майката свид.С.. През 2016 г. св.С. инициирала образуването на гражданско дело за определяне на родителските права върху детето и издръжка, като с протоколно определение №12069/2019 г., по гражданско дело №8865/2016 г. по описа на РС- Пловдив, III брачен състав, е била одобрена постигната между страните спогодба за предоставяне на родителските права спрямо детето М. М. Г. на майката - свид.И. С.. Със

същото определение подс. Г. бил осъден да изплаща на дъщеря си М. Г. издръжка в размер на по 160 лева месечно до навършване на пълнолетие или настъпване на други обстоятелства, водещи до изменение или прекратяване на задължението за издръжка. Определението в частта на спогодбата влязло в сила на 29.10.2019г, а в останалата му част на 06.11.2019г.

Свид.С. живеела, заедно с детето си в с.С., обл.П., където Г. следвало да заплаща дължимата по силата на съдебния акт издръжка, но той не изпълнявал това свое задължение. Поради това свид.С. инициирала образуването на изпълнително дело, въз основа на съдебния акт за присъдената издръжка, но вземанията за издръжка, дължими от подс.Г. не могли да бъдат събрани по гражданскоправен ред. Поради това обстоятелство, от страна на свид.С., като законен представител на М. М. Г., било инициирано образуването на наказателно производство срещу подс.Г., като вследствие на това същият бил осъден с присъда №139/14.07.2022 г. по НОХД №2693/2022 г. по описа на ПРС, за престъпление по чл.183 ал.1 от НК, извършено в периода от месец ноември 2019 г. до месец януари 2022 г., с предмет неплащане на издръжка на дъщеря му М. М. Г.. Присъдата и влязла в сила на 14.07.2022г като на подсъдимия е било наложено наказание Пробация за срок от седем месеца.

Впоследствие свид.С. инициирала образуването на гражданско дело за увеличаване размера на издръжката за детето М. Г., като с влязло в сила на 06.12.2022 г., протоколно определение №8704/2022 г. по гражданско дело №12337/2022 г. по описа на РС- Пловдив, I брачен състав, издръжката била увеличена на 250 лева месечно. Подсъдимият отново бил наясно с обстоятелството, че дължи да заплаща на детето си месечна издръжка въз основа на влезли в сила съдебни актове, с които бил запознат, но въпреки това продължавал да не заплаща редовно, дължимата на детето си, М. М. Г., чрез нейната майка свид. И. С. С., издръжка. За периода след осъждането си, Г. превел в полза на детето си за издръжка сумите, както следва: 22.07.2022 г. - 160 лв, която била дължима за месец февруари.; 22.08.2022 г. - 320 лева платени с посочване на периода м.март и април 2022 г. и на 19.09.2022 г. – 160 лв., платени с посочване на периода за м.май 2022 г. С тези преводи са били покрити задълженията на подсъдимия за издръжка от м.февруари 2022 г. до м.май 2022 г. включително. Подс. Г. не е предоставил други парични средства за издръжка на детето си, нито бил сключвал със свид.С.

споразумение за отлагане на плащанията. Така подс.Г. незаплатил дължимата месечна издръжка за периода от месец юни 2022 г. до месец декември 2022 г. включително, в общ размер от 1210лв, от които 6 месечни вноски от по 160 лева всяка и 1 месечна вноска в размер на 250 лв, съобразно влязлото в сила съдебно решение за увеличаване на размера на издръжката.

Описаната фактическа обстановка се установява по непротиворечив начин от показанията на родителя на малолетното дете – свид. И. С. и от писмените доказателства по делото, приети от първостепенният съд – влезлите в сила съдебни решения и покани за парични преводи на името на родителя с посочени в тях суми и периоди, за които се отнасят. Предходното осъждане на подсъдимия, определящо настоящия случай като извършен при условията на повторност, се установява от справката му за съдимост. Посочените доказателствени източници напълно кореспондират помежду им, установявайки описаната фактическа обстановка по непротиворечив начин.

Правилно първостепенният съд преценил съставомерност на деянието от обективна и субективна страна, тъй като се касае за бездействие от страна на подсъдимия при наличие на установени негови задължения по силата на постановени, влезли в сила съдебни решения. От субективна страна подсъдимият е действал с пряк умисъл, като не се установява да са били налице непреодолими пречки, поставяйки го в обективна невъзможност да изпълни задълженията си. В тази насока следва да се посочи, че подсъдимият е длъжен да предприема необходимите действия, които ще създадат условията да е изряден в погасяване на възложените му месечни задължения.

В хода на първоинстанционното производство подсъдимият възстановил съставомерните вреди, като заплатил дължимата от него парична сума за издръжка на малолетната си дъщеря за общо седем месеца, а именно сумата от 1210лв / разписка на л.54 от съдебното дело/. За пълнота следва да се посочи, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.183, ал.3 от НПК, тъй като се касае за деяние извършено при условията на повторност /Решение № 2 от 02.02.1970г т.на ОСНК и Решение№ 52 от 02.02.1972г на II н.о. на ВС/.

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл.183, ал.4 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода до две години или пробаия, както и обществено порицание. Санкцията на тази наказателно правна норма се състои от две алтернативно предвидени наказания –

лишаване от свобода или пробация и едно кумулативно предвидено наказание- обществено порицание.

Правилно е било определено наказанието лишаване от свобода по вид и размер, като в тази насока страните по делото не възразяват. При определяне на този вид наказание, първостепенният съд е посочил, същото за по -удачно от гледна точка постановяване на отложеното му изтърпяване, като се твърди че по този начин ще се даде възможност на подсъдимия да работи необезпокоявано, по който начин и ще може да плаща системно дължимата от него месечна издръжка на детето си. С тази позиция на първостепенният съд настоящият съдебен състав принципно се съгласява. Освен това на подсъдимия вече е било налагано наказание пробация за същото по вид престъпление, което очевидно не е изпълнило ролята си, след като е налице повторна проява.

При определяне на наказанието обаче първостепенният съд е пропуснал да наложи предвиденото в санкцията на правната норма кумулативно наказание „Обществено порицание“. Фактът, че това наказание е предвидено изрично кумулативно не дава възможност на правоприлагащия орган при определяне на наказанието по реда на чл.54 от НК да прецени дали да го наложи или не. По тези съображения са неоснователни възраженията на защитника на подсъдимия и на повереника на частния обвинител. След като са налице материално правните основания подсъдимия да бъде наказан, съдът дължи да наложи наказанието „Обществено порицание“ като част от санкцията за престъплението. Това е така, тъй като санкцията на правната норма за престъплението по чл.183, ал.4 от НК предвижда задължително налагане на две наказания, едното от които е изрично и кумулативно предвиденото наказание „Обществено порицание“, а другото следва да се определи от съда из между двете алтернативно предвидени наказания. Така санкцията за престъплението по чл.183, ал.4 НК, съставена от две наказания, определени по реда на чл.54 НК, ще бъде единна и неделима, като двете наказания, съобразно чл.57, ал.2 от НК следва в своята съвкупност да отговарят на целите на чл.36 от НК.

Предвид изложеното, въззивният съдът намира, че на основание чл.337, ал.2, т.1 от НПК проверяваният първостепенен съдебен акт следва да бъде изменен в частта за наказанието. За това процесуално действие съдът е

сезиран със съответен протест с искане наказанието да бъде увеличено, като се наложи кумулативно предвиденото наказание „Обществено порицание“. На посоченото правно основание, наказанието, наложено по реда на чл. 54 от НК за престъпление по чл. 183, ал. 4, вр. ал. 1 НК, следва да бъде увеличено, както към определеното от първостепенния съд наказание „Лишаване от свобода“ от четири месеца се присъедини и кумулативното наказание „Обществено порицание“. Така определените наказания за престъплението, в тяхната съвкупност, са справедливи и достатъчни, съответни на целите на чл.36 от НК, поради което не се налага размерът на определеното наказание „Лишаване от свобода“ да бъде намален.

На основание чл.52 от НК, вр. чл.239 от ЗИНЗС наказанието „Обществено порицание“ следва да бъде изтърпяно чрез обявяването му на видно място в сградата на районното кметство по местоживееие на подсъдимия за определен разумен срок, какъвто се явява срокът от един месец. Посоченото от подсъдимия местоживееие в хода на съдебното производство пред първа инстанция съвпада с постоянния му адрес и това е гр.П., ул.П. №*, ет.*, ап.*.

В останалата част проверяваният първостепенен съдебен акт следва да бъде потвърден на основание чл.338 от НПК, като правилен и законосъобразен.

С депозираното възражение от повереника на частния обвинител е направено искане за присъждане в тежест на подсъдимия на разноските, направени от частния обвинител за адвокатско възнаграждение. Към възражението е присъединено и пълномощно за въззивната съдебна инстанция, както и договор за правна защита и съдействие от 02.02.2024г по настоящото въззивно производство, видно от който е било договорено възнаграждение от 1000лв, платени на адв.Т. в брой от частния обвинител М. Г., действаща чрез законния ѝ представител - майка ѝ И. С.. Налице са доказателства за действително направени разходи от частния обвинител свързани, с въззивното производство по делото, за заплащане на адвокатско възнаграждение. Тъй като подсъдимият е признат за виновен то съгласно разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК дължи да заплати направените по делото разноски от частния обвинител за адвокатско възнаграждение.

По тези съображения, Пловдивски окръжен съд, намира протеста за

основателен, поради което същият следва да бъде уважен и на основание чл.337, ал.2, т.1 и чл.338 от НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 254 от 11.12.2023г., постановена по НОХД № 1018/2023г. по описа на Районен съд- Пловдив, в частта относно наказанието на подсъдимия М. М. Г. и на основание чл. 183, ал.4, вр. ал.1, вр. чл.28, ал.1, вр. чл.54 от НК, УВЕЛИЧАВА размера на наказанието като НАЛАГА на подсъдимия М. М. Г. кумулативно предвиденото наказание "Обществено порицание", което да се изпълни чрез обявяването му на видно място в сградата на районното кметство на адреса на подсъдимия - гр.П., ул.П. №*, ет.*, ап.*, за срок от един месец.

На основание чл.189, ал.3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия М. М. Г. /с установена по делото самоличност/ да заплати на частния обвинител М. М. Г., чрез законния ѝ представител И. С. С. направените от нея разноски във въззивното производство за адвокатско възнаграждение за повереник в размер на 1000лв.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____